Túlélők Pálhalmán

1999. június 11-én immáron második alkalommal került sor Pálhalmán a helyi sportegyesület és a civil gárda szervezésében arra a túlélőversenyre, amelyen a 17 induló csapat között voltak katonák, rendőrök, pénzügyőrök, civilek és büntetés-végrehajtási dolgozók. A szervezők kemény megmérettetést szántak az indulóknak, akiknek a 110 kilométeres távon 48 órán belül nehezebbnél nehezebb feladatokat kellett leküzdeniük.

Az első „laza" 40 kilométeres kis körön csak az ellenőrzőpontok megtalálása jelenthetett akadályt. A résztvevők igencsak nekiveselkedtek, gyorsan fogytak talpuk alatt a kilométerek. A táv felénél már kezdett szorítani a cipő, a nap egyre melegebben sütött, nehezült a hátizsák. A kör végére már kidőltek az első kiesők. Másfél, kétórás pihenő után a bátrabbak nekivágtak a második szakasznak, ami első ránézésre sem tűnt leányálomnak. A tűző napsütésben még jó néhány kilométert kellett megtenniük, mire elértek az első feladathoz. Itt rönkfákat kellett cipelni, emelkedővel nehezített terepen. Voltak, akik nem jutottak el a helyszínre, mert erejük fogytán a verseny feladására kényszerültek, mások eltévedtek, és csak néhány órás késéssel érkeztek meg.

Túljutva az akadályon, szinte mindenki pihenővel töltötte az éjszakát, hogy reggel felfrissülten keljen át a rácalmási szigetvilágon. Szigetről szigetre haladtak, úsztak,

tutajt építettek, hogy később ismét szilárd talajt érezhessenek a talpuk alatt. Közben az eső is eleredt, így alulról, valamint felülről kapták a fiúk a vizet. Az eső nehezítette a ruhák száradását, de legfőképpen a haladást. A vízi átkelést néhány csapat nem tudta megoldani, így már csak kilenc kezdett az épületharchoz. Az ellenség leküzdése után a sebesültek ellátásából kellett vizsgázniuk, ezután a bozótban elrejtőzött ellenfeleiket kellett leküzdeniük. Mindkét csatát festéklövő fegyverekkel vívták, a harcban „elvérzettek" büntetőidőt kaptak. Akik nem tévedtek el, elértek a városi Vidámparkba, ahol a gyermekvasutat kellett körbetolniuk 80-100 méter hosszan. Többen már túljutottak a holtponton, így érkeztek a várost megkerülve a lőtérre, ahol a fegyverek szét- és összeszerelését követően szituációs lőgyakorlat következett. A vétlen alakot szerencsére senki sem lőtte le, de itt is sikerült néhány csapatnak büntetőidőt összeszednie. Ezt követően már csak egyetlen feladat volt hátra, Nagyvenyimen lőszeresládákat kellett cipelniük, hogy végre nekivághassanak a célhoz vezető utolsó szakasznak.

Este negyed kilenckor, szinte kézen fogva, a nézők tapsától kísérve ért célba a két együttes, az Extrém Szabadidősport második és első csapata. Ez lett egyben a végső sorrend. Két órával később érkezett meg a Pénzügyőr Sportegyesület gárdája, majd a Pénz- és Vámügyőrség többi csapata, a hozzájuk csatlakozó sátoraljaújhelyi versenyzőkkel. Jöttek a többiek is. Az állampusztaiak, akiknél az egyik versenyző rendkívüli kitartásról tett tanúbizonyságot, hiszen a vízi átkelés közben szögbe lépett, emiatt tetanuszinjekciót kapott, de folytatta a versenyt, sőt az utolsó 30 méteren még futásra is maradt ereje. Még mindig jöttek a beérkezők. Jött Combat, és velük a másik

egyedüli harcos, a pálhalmai csapat tagja. Az utolsó versenyzők negyed négykor értek célba. Ekkor a szervezők megnyugodtak, látván, hogy a fiúk végül is túlélték.

A verseny záróaktusaként a büntetés-végrehajtás országos parancsnoka, *dr. Bökönyi István* adta át a győztesnek járó díjat. A legjobb büntetés-végrehajtási együttes az Állampusztai Bv. Intézet csapata lett. Az egyénileg távot teljesítő két versenyző jutalmat kapott, miként az összes célba ért csapat is.

